

DEN PRO SEBEVRAHA

Josef Petřek

Josef Petřek

DEN PRO SEBEVRAHA

Josef Petřek

DEN PRO SEBEVRAHA

Tribun EU
2012

© Josef Petřek, 2010
Cover © Josef Petřek, 2010

ZVÍKOVSKÝ MOST... PÁTEK... KVĚTNOVÝ PODVEČER

Světlo slábne... soumrak přichází... stíny se rychle prodlužují. Cesta... duní kroky... ty kroky jsou naléhavé.

Slunce zapadá – den začíná předávat vládu noci. S přibývajícím šerem se zvětšuje i moc strachu... pokud se v některém srdci uhnízdí... zoufalství propuká plnou silou.

Mladý muž – jde rychle, v pohledu má odhodlání. Zastaví se, jeho srdce divoce buší, nadechuje se, NE, NELZE UŽ JÍT ZPĚT! Z této cesty není úniku. Znovu rázně vykročí.

Jde, NE, NEOTÁČET SE! Neohlížet se kolem, má cíl... k tomu musí dojít. Vpřed, jen blíž ke svému cíli. Je to NEZASTAVITELNÉ jako úder ruky, do kterého dáte všechnu sílu a vztek, ruka se vymrští a je pozdě si to rozmyslet!

Konečně je tady. Srdce bije ještě rychleji, kolena se podlamují. Rukou se dotkne zábradlí mostu, pohled letí do hloubky... dolů... až na samé dno, kde se leskne hladina vody. Musí to udělat, nastal konec jeho vůle, síly... už nemá žádnou chuť do života. Hlavou prolétne uklidňující myšlenka, jestliže skočí, poletí vzduchem, aspoň chvíli bude volný jako pták a pak hladina rozevře svou náruč, navěky ho pohřbí do ticha, ukryje před lidmi, žádný pohřeb, žádný nárek – bude jen neznámý.

Vydechne a přehoupne se přes okraj zábradlí, chodidly ucítí okraj a z pohledu dolů se mu zatočí hlava, ještě pevněji sevře dlaně kolem trubky, sotva popadá dech, oči vytřeštěné... teď... tak teď... NE! Stále se drží, jako by se ruce vzbouřily a nechtěly se pustit chladného kovu.

Krev ve spáncích pulzuje, má dojem, že se zastavil čas. Neví, jak dlouho takhle stojí. Mimovolně se podívá vlevo, VŽDYŤ TU STOJÍ ČLOVĚK! Opřeny ležerně o zábradlí ho

pozoruje. Chce se mu zařvat – co čumíš, ty hajzle! Ale hrdlo je sevřené neviditelnou rukou.

„Budeš skákat dolů?“ jeho oči měří hloubku. „To se zabi-
ješ.“ Jeho hlas zněl příšerně klidně, bez náznaku jakéhokoli
vzrušení.

„Co asi tady dělám, učím se létat?! ZZZkkkkúúúúúřvanej
život!“

„Proč chceš skočit?“

„Protože můj život stojí za hovno... za celej život... jsem
nepoznal lásku... štěstí... pocít, že jsem něco dokázal... že
jsem...“

Chvilě ticha, která drásá uši i duši.

Pak cizinec promluví: „Vsadím se s tebou, že když půjdeš
teď se mnou, prožiješ za čtyřiaadvacet hodin, co jsi neprožil za
celej svůj život.“

„Co vsadíš?“

„Tvůj život! Pokud budu mít pravdu, tak už nebudeš chtít
zemřít, pokud se pletu, proletíš se na věčnost.“

Skokan stojí a nechápavě zírá.

„Odpřísáhni, že budeš dělat přesně, co ti řeknu.“

„Přísahám!“ zamumlal skokan vyčerpaně. Jazyk se mu le-
pil k patru a vyslovil ztěžka otázku: „Proč to děláš?“ Cizinec
se díval upřeně před sebe.

„Někomu něco dlužím, poněvadž mu to nemůžu vrátit,
pomůžu tobě a mně se uleví... tak... že... čistě sobecké důvo-
dy.“

Natáhl k němu ruku – on se jí pevně chytá, přeskakuje na
druhou stranu zábradlí.

„Já jsem Filip.“

„Dušan.“ Dušanovi se ještě stále klepou kolena.

„Řekni mi, co tě žere, Dušane?“

„To je na moc dlouhé vyprávění.“

„Neboj, času bude dost,“ řekne Filip.

Vydali se směrem ke zvíkovskému podhradí. Dušan se
rozhlíží, ani mu nepřišlo, jak je tady krásně, majestátní vyso-

ký most (k hladině je to padesát metrů), všude kolem stromy, příjemné ticho, vůně květů a vody. Slunce se pomalu noří za obzor, žlutá se přebarvuje do oranžové, která přechází do červené.

„Parkuju kousek odtud motorku, ještě nedávno jsem vozil přítelkyni... tak mám i druhou přílbu. Úžasná záležitost... ehm... jízda na motorce... bezprostřednost, kontakt s okolím... jako šíp, co letí nízko.“

Dušan si prohlíží svého zachránce. Má černé vlasy, uhrančivé hnědé oči, podmanivý hlas, obličej jako z reklamy, středně vysoká postava... princ z dívčích snů. Jen místo bílého koně má silnou mašinu.

„Určitě nemáš problém s ženskýma, Filipe.“

„Není důležité, jak si myslíš, že vypadáš, kdežto jakou máš sebedůvěru a jak dokážeš zaujmout. Ještě dnes ti to dokážu.“
Dojdou k motorce. Dobrodružství začíná!

Letí krajinou jako vítr nad stepí. Dušan si připadá jako v jiné dimenzi. Krajina se míhá, cítí svěží vzduch, zvuk motoru mu prostupuje tělem a rezonuje. Začíná si v duchu přehrávat píseň od Dana Landy: „Dvě stě v městě, tři sta z místa, přímou čarou do náruče Antikrista.“ Třeba je opravdový DÁBEL! V duchu si nafackuje. Takový blbosti můžou napadat jen psychopata, co chtěl před chvílí skočit na věčnost! Musí se smát.

Nemůže říct, jak dlouho jeli, protože se stal součástí toho času... žádná minulost ani budoucnost, jen rychlost v okamžiku, všechno ostatní se jen míhá kolem, bezvýznamné, dřív, než jej zachytí myšlení... je podnět pryč.

Na obzoru se rýsují tisíce světél – PRAHA. Záře se odráží až na mraky, že mají zespoda zlatě-oranžovou barvu, zatímco z boku jsou temně modré. Dnes vnímá svět docela jinak... hlouběji než kdy jindy. Nadechuje se – úžasné, moci se nadechnout – VĚDĚT, ŽE TEN NÁDECH NENÍ POSLEDNÍ!

Slitá zář se rozčlenila na jednotlivé body... za chvíli se změnily ve světla vysokých lamp kolem výpadovky... jen o několik minut později se vnořili do ulic plných aut, lemovaných chodníky se spoustou lidiček – páteční noční Praha.

Motorka kličkovala, zrychlovala, zpomalovala, „hup“ přes obrubník, zabrzdění, motor ztichl.

„Výsadek. Řekni mi – užil sis jízdu?“

Cvaknutí stojanu a chřestění klíčů při zamykání v temném zákoutí parkoviště.

„Perfektní, suprový... uff!“

Filip se spiklenecky usmál a plácl Dušana po ramenou. Vykročili do tmy.

NOČNÍ KLUB

(čas: 22.00 h., zbývá 22 hodin)

„Kam jdeme?“

„Uvidíš.“

Jdou mlčky nějakou dobu. Dušan něco slyší... hudbu... stále hlasitěji. Zahýbají za roh, objevuje se vchod.

Dušan čte nahlas: „Fu-tu-rum.“

„Latinsky budoucnost,“ říká Filip a už postrkuje Dušana dovnitř klubu. Zvuk naplňuje uši, basy rezonují na hrudníku. Do nosu proniká parfém mladých dívek, kouř z cigaret, pach alkoholu a vzrušení, všichni se těší, až protrhnou stereotyp – ne, zítra se nebude vstávat do práce nebo školy.

„Dvakrát ferneta,“ luskně Filip na barmana. „Na úspěch.“ Tmavá tekutina mizí v hrdle.

„Sex bomb, sex bomb...,“ zpívá další song Tom Jones – umí pořádně rozpumpovat. Filip chytne Dušana za rameno.

„Zkus tančit podobně jako já.“ Pak se vrhnou do vln těl na parketu. Filip temperamentně luská prsty a vlní se do rytmu s úsměvem na rtech a čistou radostí z tance. Nahýbá se k Dušanovi: „Buď ve střehu, jakmile se na tebe nějaká ‚buchta‘ bude dívat, všimni si toho, když se na tebe podívá podruhé, pokus se na ni usmát – dáváš tak najevo, že máš zájem.“

Přisunul se ke dvojici atraktivních dívek. Lákal ho stejně jako včelu vůně květu. Smyslné pohyby jsou plné života, dravé jako vodopád. Podmanivě se dívá na blondýnu, přisune se blíž.

Dušan dýchá zhluboka, srdce mu buší, oči se zaostřují na hnědovlásku. Pohled do očí – neucukne, sám se lekne své reakce. Druhý pohled... usměje se... připadá si jako pistolník, jenž si je vědom své výhody – momentu překvapení. Bruneta není žádná zakřiknutá gymnazistka, jedním pohybem je na dotyk – snaží se provokovat, vlní se v bocích, vrtí pěkně tvarovaným zadečkem.

Hlavou mu letí informace z jedné knížky – týkaly se diskoték, jaká podobnost s živočišnou říší – námluvy samečků a samic, předvádění svého těla, předností, genové výbavy. Rituály úsvitu lidstva nahradily jiné, účel zůstal. Podívej se, jak se vlním, jsem zdravá, dám ti zdravé potomstvo, když budu chtít. Mám dlouhé nohy, co dovedou rychle běhat, ruce, které dovedou hladit i pracovat, plné prsy, jež nasytí tvé děti – když je ale s tebou budu chtít! Napřed mne musíš přesvědčit, že TY jsi pro mne dobrý sameček!

Už je to tady zas, pohyby umdlévají pod náhlým nedostatkem sebedůvěry – vzepřel se, ne, tuhle noc NE!

Nedovolí, aby ho přepadala malomyslnost. Dává do pohybu vše, veškerou víru, beznaděj, zoufalství i nadšení. Vášně proudí krví jako horká míza, cítí ji – rozkmitává každou buňku v jeho těle. Nevzpomíná si, že by někdy něco podobného zažil. Brunetka se přimyká blíž, on se doširoka rozkročí, vloží ruce na vlnící se boky a ve figurách ve stylu „à la lambáda“, jejich taneční kreace splynou...

UVĚDOMUJE SI SÁM SEBE!

BOŽE! Co jen jsem dělal do svých 22 let?

Kdybich prožíval všechno s takovým nadšením, tak jsem dnes nemohl stát na tom mostě. Stál jsem na něm vůbec? Zdá se mi, že už uplynul minimálně týden.

Tom Jones utichl a DJ roztáčí Depeche Mode.

„Aby tě husa odkopla!“ dal najevo svou nelibost Filip k DJovi. „Jdeme se občerstvit.“ U baru objednává dvakrát kolu s červeným vínem a ledem. „Super pití, ačkoliv nabudí, neopiješ se z toho. Po pivu člověk otupí a musí chodit často na záchod.“

Filip se mi podíval zblízka do očí.

„Jseš dobrej, Dušane, vůbec jsem nečekal, že se budeš takhle originálně hýbat. Budeme čekat zcela nenuceně na další příhodný hudební flák. Holky si na nás musí zvyknout.“